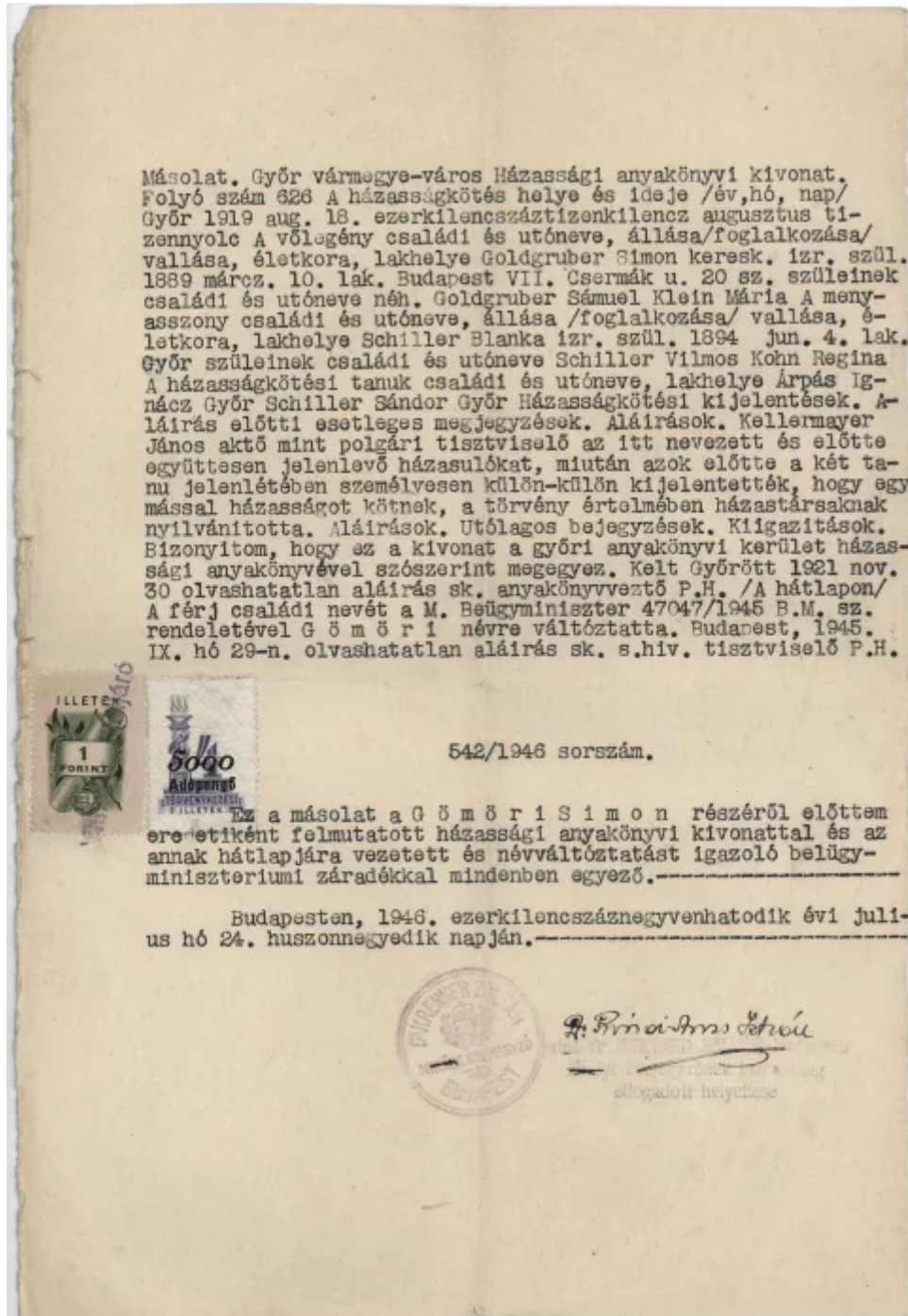

Másolat Goldgruber Simon És Schiller Blanka Házassági Anyakönyvi Kivonatából

Ez a dokumentum, másolat a szüleim házassági anyakönyvi kivonatából 1946-ból.

Apám, Simon Wolf 1889-ben született Pálfán. 1945-ben változtatta meg a nevét Gömörire. Apámnak szőke bajsza és szemöldöke, zöld szeme, és fekete haja volt. A Goldgruber testvérek közül a fiúk mind kitanulták a kocsmáros és mészáros mesterségeket. Mindegyik járt ott a faluban elemi iskolába, a mesterséget pedig tanoncként tanulták ki. Nem volt erre iskola, hanem elszegődtek egy-egy kocsmáros vagy mészáros mellé segédnek, és így tanultak bele a szakmába. Persze otthon nagypapámtól is tanultak egy csomó mindent. Az összes fiútestvér kereskedő lett

tulajdonképpen. Az Áron mészáros lett, apám meg kocsmáros. Apám isteni fejszámoló volt, ez egy adottság volt nála, és lenézte azokat, akik erre nem voltak képesek.

Apámat behívták katonának, és 1910-1913 között tényleges katonai szolgálatot, 1914-1918 között pedig hadiszolgálatot teljesített. Igen jó katona hírében állt. Harcolt Piavén, és az orosz fronton is. Nagyon sok kitüntetésben részesült, például ezüst vitézségi érem, bronz vitézségi érem, vasérem keresztkoronával, Károly csapat kereszt és sebesülési érem [lásd: rendjelek, kitüntetések]. Az első világháború alatt két ízben megsebesült, 1914-ben és 1916-ban. Különböző kórházakban, illetve a 69. gyalogezred üdülőjében gyógykezelték. Isonzónál nagy sebesülést kapott. Úgy volt, hogy a lábát le kell amputálni. Lövést kapott, és azt mondta, hogy ő öngyilkos lesz, ha amputálják a lábát. Kérte, hogy próbálják meg kivenni a golyót, mert nagyon gennyes volt a seb. Meg is maradt ott egy nagy mély nyom a lábán. Apám még az Osztrák-Magyar Monarchiában nagyon jól megtanult németül, különösen a katonaságnál. Többször mesélte, hogy jókat derült azon, hogy a faluból elvitt, katonának besorozott fiúk az istennek sem tudtak megtanulni németül. Ő a katonaságnál viszont igen.

Végigszolgált az első világháborút, és közben megismerkedett anyámmal. Anyám nővére Pálfára ment férjhez egy textilkereskedőhöz, úgyhogy ők tulajdonképpen ott ismerkedtek meg. A háború alatt nagyon aggódott anyám érte. Amikor visszajött, összeházasodtak 1919-ben, és együtt jöttek már föl Pestre.

Anyámat Schiller Blankának hívták. Győrben született 1894-ben. A család neológ volt. Négy elemit, aztán polgárit végzett Győrben. A papám is, és a mamám is polgáriba járt, más végzettségük nem volt. Nem tudták a szülők fizetni akkor az iskolát. A fiúk bementek különböző kereskedők mellé, és ott tanulták meg a szakemberek mellett mesterséget. Anyám nővére a Hermina, aki nem volt édestestvére, jóval idősebb volt nála. Hermina a férjével, Herzog Józseffel, aki kereskedő volt Pálfán lakott. Hermináék nagyon vallásosak voltak. Mivel nem volt gyerekük, úgy döntöttek, hogy anyámat magukhoz veszik. Anyámék sokan voltak, így a nagymamának ez nagy megkönnyebbülés volt, hogy Hermináék magukhoz vették anyámat. Amikor anyám elkerült Pálfára, nagyon jól élte ezt meg, mert a testvére és a sógora gyerekének fogadták be. Ezt nem anyám döntötte el, de azt hiszem, hogy azért megkérdezték tőle. Olyan tizenéves lehetett ekkor. Mennyi volt a korkülönbség közöttük azt nem tudom, de sok volt, és Hermina, mint lányát nevelgette anyámat. Megállapodtak a nagymamával, hogy ők fogják kistafírozni és férjhez adni. Hermina az 1920-as években meghalt. A férje ott maradt Pálfán, ő az 1920-as évek végén halt meg.